

א) יצמות כה, ק"ח, ט) לקמן ע"ה, א) [לקמן כג:]; ד) שם, ט) שם, א) [לעיל כג:]; ג) [לעיל כג:]; ז) [לעיל כג:]; ח) [לעיל כג:]; ט) [לעיל כג:]; יג) [לעיל כג:]; יד) [לעיל כג:]; יז) [לעיל כג:]; יח) [לעיל כג:]; יט) [לעיל כג:]; כ) [לעיל כג:]; כא) [לעיל כג:]; כב) [לעיל כג:]; כג) [לעיל כג:]; כד) [לעיל כג:]; כה) [לעיל כג:]; כו) [לעיל כג:]; כז) [לעיל כג:]; כח) [לעיל כג:]; כט) [לעיל כג:]; ל) [לעיל כג:];

גליון הש"ם

תוס' ד"ה ובי פסיה בר ואל"ת שלה. ע"פ ש"ת משנין ח"א סימן כה נאריסות:

מוסף רש"י

לא חזרה שליחות אצל בעל. שלח שחור ועשה שלח נמי ששחלה לו יתק משליחות הראשון על שלח הו' שהיה לחזור על שלח ולומר עשיתי שליחותך ושליחות שליחה לאחור ולהגיד אינה שליחות. (לקמן כג:). קצור דבעל. קלמו בעיניה שליחה מקבלתו בעמנה, דלוי' י' ענדל לקבל מיד הבעל אין כחן משו' ביו'ן. דהא ידע ולא קפיד (לקמן כג:). משום הצרה הבאה לאחר מידן. לאחר שנתן לה הבעל חזר על שלח לחזרה שליחות. קבלתו, דהוא לא יגטא היה דבעינן ונתן ביה או בחזרה שליחותא גיטא חזרה שליחותא לא לעמנה מידה, ויה שבעה שנתן לא היה חזרה שליחה ונתן על יקבל שליחה האשה מיד שליחה בעלה משום דדמי להא עסקה משום ומסור ליה שליחה ואמר ק' עשהה היה שליחה לקבל, ואמר נמי למימר חזר הו' שליחה הבעל וקבלתו היה עשהה החזר עמנו שליחה הדרין עלך המביא שני כל גט שנכתב שלא לשם לישור אשה. שלא לשם האשה האשה, שנכתב לשם אחתה ששמה חזר הו' פסול. דכתיב ובעד ובעד פסול. (מבוי' ב:). קבל סופרים מקרין. א"ל התלמידים שמלמדין אותן לכתוב טופסין גיטין (שם). מצאו בן עירי. (שם). כשמו הוא מאתו עירי, ואמר לו שמי כשמו רב. ונמי עיר אמת אמתו ונמי זה רחל ל', מנייה לו ואגרס בו את אשתי, פסול לה לגרש בו, דדשיקן לה לשמה, דכתיב וכתב זה ספר כריתות (יבמות כ:).

מוסף תוספות

א. והבא לא נבחר השליחות עד שהיא תעשה שליחות של עצמה. מוס' האל"ף וע"י שטיק. ב. דרבר פשוט שאינו כלום דמה שייכות יש לו בחצר חברי. דינו קרקע. ג. הו' הבעל עשה החצר שליח להוליך את הגט, והיא כשקנתו שאתו שליח לקבל, וא"ל אכשורי מהאי טעמא ושלא כדון החצר לאו משהו ויהא איתרביא אלא משום ידה והיא שעתא דנתינתה לאו ידה הוא. שוי שליח. אחרונה להולכה כדי שמהא שליחות חוזרת אלל הבעל ולאחר זמן קבלי גיטין מנייה ככל הגט (לקמן ד' עט:).

כל הגט. קול סופרים. כותבי

כלל הגט (לקמן ד' עט:).

וממקום שצ"ח. כלומר הואיל ומנייהו גמרינן נגמור נמי להא דמה הן כריתות לומר כו' ומדקמני בצרייתא מה להלן כריתות שיאמרו כו' שמע מינה בחזרה לארץ עסקינן כדכ"י: ורז יוסף. מאי דעמיה: רישא וסיפא בחזרה לארץ. הכל כשרין להציל את הגט אוקימנא

וממקום שצ"ח. כלומר הואיל ומנייהו גמרינן נגמור נמי להא דמה הן כריתות לומר כו' ומדקמני בצרייתא מה להלן כריתות שיאמרו כו' שמע מינה בחזרה לארץ עסקינן כדכ"י: ורז יוסף. מאי דעמיה: רישא וסיפא בחזרה לארץ. הכל כשרין להציל את הגט אוקימנא

כלל הגט (לקמן ד' עט:).

כל הגט. קול סופרים. כותבי

כלל הגט (לקמן ד' עט:).

כלל הגט (לקמן ד' עט:).

המביא גט פרק שני גיטין

כד.

והא לא חזרה שליחות בו'. שליח לא מיקרי אלא המשתלח מזה לזה שראוי לחזור לשולחו לומר עשיתי שליחותך קודם שיעשה שליח לאחרים^א וצקונטרס לא פירש כן: **הצדקה הבאה לאחר**

הגט בחזר חזרו ואין נראה דחזר חזרו לא דמי לשליח להולכה^ב אלא אומר ר"י שנתנו הבעל בחזר של עצמו ומכרו לאחרים והאשה קנאתו מאותו אחר^ג וא"ת למה לי למינקט משום חזרה הצדה לאחר מכאן הוה ליה למימר^ד משום שליחות עממה שהבעל עשה שליח להולכה והאשה תעשה אותו שליח עצמו שליח לקבלה וכי האי גוונא לא מהני משום דלא חזרה שליחות אלל הבעל ואומר ר"י משום דאותו טעם שלא חזרה שליחות אלל הבעל אינו צדור כל כך דליכא דמספקא ליה לקמן צפרק התקבל (ד' ק' ג:). ונ"ע דאמאי לא משני הכא כגון דשוייה אייה שליח מעיקרא והדר שוי אייה שליח דליכא למיגור משום חזרה הצדה לאחר מיכן כדאמר צפרק התקבל (שם): **ובי מטית התם שוי שליח להולכה.** ואל"ת שליח שלא יתן לגירושין הוא ולא מצי משוי שליח כדאמר צפ' כל הגט (לקמן ד' עט:). גבי הוהא דשדר גיטא לדבייתא^ה ואמר ליה יהיבי לבצא צר מניומי^ו אמא ולא אשכחיה יתיב רצי יתקו ור' חנינא ור' אבהו אמרו ליה מסור מיך קמנ' אמר ליה רב ספרא והא שליח שלא יתן לגירושין הוא^ז וי"ל דהתם פריך שפיר דכיון שלא יתן לגירושין אין לו לעשות אלא כמו שאמר לו הבעל ליתנו לבצא צר מניומי אלל הכא הכי הבעל צוה לה לעשות שליח להולכה: **אימר קמי בי דינא בפני נכתב.** קמא תימה מה לי הא ומה לי בית דין ואמאי קאמר ואב"ט^ח ושמא לשון זה חלוק מלשון ראשון דבלישנא קמא^ט אינה אומרת צפני נכתב אלא צעשה שתקבלנו אע"ג דצפ' כל הגט (לקמן ד' עט:).^י וכלל דוכתא משמע שרין לומר צעשה שהגט יוצא מיד השליח שמא הכא^{יא} שיטתה לומר צעשה גירושין עתיק טפ"י^{יב}.

כלל הגט. ושמע קול סופרים מקרין בו. בסופרים העשויים להתלמד עסקינן כדאמרינן בגמרא ואפי' למ"ד צפרק קמא דעירושין (ד' י' ג:). דמגילת סוטה מוחקין לה מן התורה אע"ג דבעינן לשמה ותורה להתלמד עבדא כדאמר התם לעיני גט מודה דפרשינן צפ' שני (לעיל ד' כ:). וספר תורה נמי פסלינן צפ' שני: יתרא מיבן כתב לגרש את אשתו בו'. בגמ' מפרש לא זה שנכתב שלא לשם גירושין אלא אף זה שנכתב לשם גירושין להכי תנא יתרא

מיון וא"ת והיכי שייך למימני הכא יתרא מיכן כיון דמהאי נמי לא הוה שמעינן

בית דין ואומר לפניהם צפני נכתב וצפני נחתם: הדרן עלך המביא שני

בית דין ואומר לפניהם צפני נכתב וצפני נחתם: הדרן עלך המביא שני

בית דין ואומר לפניהם צפני נכתב וצפני נחתם: הדרן עלך המביא שני

צ"ח א מ"י פ"ח מהל' גירושין הלה י"ב סג ע"ש ג' טו"ש"ח א"ע פ"י קלט פ"י א: ק ב מ"י שם פ"י הלה ט סג שם טו"ש"ע שם סימן קמא ע"ש א: קא ג מ"י שם פ"י הלה ט סג שם טו"ש"ע א"ע"ע סימן קמא ע"ש א: א ד מ"י שם פ"י הלה ט סג שם טו"ש"ע שם סימן קמא ע"ש א: ב ה מ"י שם ה' ג טו"ש"ע שם ע"ש א:

פסקי ר"ד

וממקום שבאת מה הן צריכות לומר בפני נכתב ובפני נחתם אף היא צריכה שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם: האשה עצמה מביאה גיטה ובלבד שתהא צ"ל בפני נכתב ובפני נחתם: ומתנה מבי מטי גיטא ליה מירשה לה פ"י הלא אתה מאמין את האשה בניטה מקי"ז שהיא נאמנת לומר מת בעלי א"כ כשאומרת נמי האשה בעלי גירשני בגט זה תאמן מקי"ז שהיא כשאומרת בפני נכתב ובפני נחתם למה אתה מאמינה ואיך מצריכה לעדים שיקיימוהו (נ"ט כ"ב) חומת קי"ז זה א"כ הנאמנות עליה היא ומה צורך לה גיטה שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם וכי שליח היא [הא] משעה שנתן לה גיטה ונגרשה והיא נאמנת בדבר זה לומר בעלי נתנו לי מקי"ז ומה צורך שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם אם איך מאמינה לומר בעלי נתנו לי אלא קמרימנא לומר בפני נכתב ובפני נחתם וכיון שהחכמים האמינוה בקי"ז א"כ נאמנת לומר בעלי נתנו לי והיום ומחר אי אתי בעל ומעטר לא משגחי' ביה שכן היא נאמנת בעצמה כאילו היו שנים שביבאו גיטה ואמרו שהבעל נתנו לנו שכל נאמנים ושוב אין הבעל יכול לעיברי' כדאמרי' לעיל (טו:). גם האשה היא נאמנת בקי"ז לומר בעלי גרשני בזה ומה צורך שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם. ואיסקנא כגון דא"ל הו' שליח להולכה עד דמטיה לב"ד של פלוני וכי מטית להתם שוי שליח להולכה בפני אותו ב"ד וקבלי גיטין מניה אי נמי כי מטית להתם אימא קמי בי דינא בפני נכתב ובפני נחתם ולישוי שליח וליתביה ניהליך ומכאן מוכח כי כל אשה הבאה ומביאה גיטה בידה ואומרת בעלי גירשני ביה שהיא נאמנת אע"פ שרדענו שהיתה א"א ואין אנו צריכין שתביא ראיה בפנינו בפני נמי נתנו לה או לקיים עדי הגט אלא היא נאמנת לומר נתנו לי בפני בעלי מסיחה אבל אמרה בעלי נתנו לי בלי לבינו אינו כלום הדלכה כו' אלעזר דאמר עדי מסיחה כרתו ואם היו עדי בעיר כגון שנתגרשה כאן בודאי שהיו מצריכים אותה להביאם בפנינו אבל אחרי שהיא באה ממדינת הים ואומרת בעלי גירשני בגט זה בפני עדי מסיחה נאמנת מקי"ז שנתאמנת לומר מת בעלי כדאמרן לעיל אבל אם היא גט בידים אינן נאמנות אף היא נמי בלא גיטה בודאי אינה נאמנת שהרי קי"ז מחמש נשים למדנו והתם בלא גט שנכתב שלא לשם אשה פסול כיצד היה עובר בשוק ומשמע קול הסופרים מקרין איש פלוני מגרש את פלונית ממקום פלוני ואמר זה שמי וזה שם אשתי פסול למגרש בו יתרא מיכן כתב לגרש את אשתו ונמלך

כלל הגט. ושמע קול סופרים מקרין בו. בסופרים העשויים להתלמד עסקינן כדאמרינן בגמרא ואפי' למ"ד צפרק קמא דעירושין (ד' י' ג:). דמגילת סוטה מוחקין לה מן התורה אע"ג דבעינן לשמה ותורה להתלמד עבדא כדאמר התם לעיני גט מודה דפרשינן צפ' שני (לעיל ד' כ:). וספר תורה נמי פסלינן צפ' שני: יתרא מיבן כתב לגרש את אשתו בו'. בגמ' מפרש לא זה שנכתב שלא לשם גירושין אלא אף זה שנכתב לשם גירושין להכי תנא יתרא

מיון וא"ת והיכי שייך למימני הכא יתרא מיכן כיון דמהאי נמי לא הוה שמעינן

בית דין ואומר לפניהם צפני נכתב וצפני נחתם: הדרן עלך המביא שני

בית דין ואומר לפניהם צפני נכתב וצפני נחתם: הדרן עלך המביא שני

בית דין ואומר לפניהם צפני נכתב וצפני נחתם: הדרן עלך המביא שני